

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 172/2026-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **HANT BA, a.s.**, Stará Ivanská cesta 1/386, Bratislava, zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová, s.r.o., Piaristická 276/46, Trenčín, proti postupu a uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 42CoKR/18/2025-1535 z 21. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na právnu istotu a legitímne očakávanie podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) označeným postupom a uznesením krajského súdu v konkurznom konaní, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že na Mestskom súde Bratislava III bol 18. apríla 2024 podaný návrh sťažovateľky na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka (obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ]) z dôvodu, že ako veriteľ eviduje voči dlžníkovi neuhradenú pohľadávku z titulu vynaloženia nákladov spojených s obstaraním bankových záruk pre dlžníka v celkovej výške 211 877,26 eur. Pretože je dlžníkom aj iných veriteľov, bolo podľa sťažovateľky možné odôvodnene predpokladať jeho platobnú neschopnosť podľa § 11 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z. z.“). Uznesením č. k. 32K/16/2024-62 z 11. júla 2024, právoplatným 18. júla 2024, Okresný súd Nitra (ďalej aj „konkurzný súd“ alebo „súd prvej inštancie“), ktorému bola vec postúpená ako súdu kauzálnu príslušnému na prejednanie veci, začal konkurzné konanie na majetok dlžníka. Po začatí konkurzného konania do konania na základe rozhodnutí konkurzného súdu pristúpil ďalší veritelia.

3. Dlžník v konkurznom konaní namietol aktívnu vecnú legitimáciu sťažovateľky a tvrdil, že pohľadávka sťažovateľky zanikla 28. júna 2021 doručením započítacieho prejavu dlžníka, pričom započítanie pohľadávky sťažovateľka nikdy nerozporovala. Z uvedeného dôvodu označil sťažovateľkou označenú pohľadávku za spornú.

4. Konkurzný súd vychádzal z rozhodovacej praxe všeobecných súdov a ústavného súdu ustálenej na právnom závere, že pre účely konkurzu sa aktívna vecná legitimácia spája len s osvedčenou a nespornou pohľadávkou veriteľa o návrhu sťažovateľky, a nie je potrebné túto spornosť aj preukázať. Podľa konkurzného súdu dlžník osvedčil spornosť pohľadávky sťažovateľky (a rovnako aj pohľadávok pristúpených veriteľov) z dôvodu, že zanikla započítaním 28. júna 2021 a je predmetom súdneho konania na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 8Up/1299/2024. Primárnym dôvodom, pre ktorý konkurzný súd uznesením č. k. 32K/16/2024-1223 z 3. februára 2025 nevyhovel návrhu sťažovateľky na vyhlásenie konkurzu bolo zistenie, že sťažovateľka nedisponuje aktívnou vecnou legitimáciou na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu; na pohľadávku sťažovateľky v návrhu na vyhlásenie konkurzu, pri ktorej dlžník osvedčil jej spornosť, nemohol konkurzný súd prihliadnuť z dôvodu zákonného príkazu obsiahnutého v § 19 ods. 1 písm. c) zákona č. 7/2005 Z. z.

5. Krajský súd na základe odvolania sťažovateľky (a ďalších dvoch veriteľov) napadnutým uznesením potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a v celom rozsahu sa stotožnil s jeho odôvodnením. Vyjadril názor, že spôsob interpretácie aplikovaných právnych noriem zákona č. 7/2005 Z. z. zodpovedá ich účelu a aj ustálenej rozhodovacej praxe; v prípade osvedčenia spornosti pohľadávky veriteľa (navrhovateľa) nemá konkurzný súd možnosť skúmať navrhovateľom tvrdenú spornosť jeho pohľadávky, o ktorej sa vedie civilné sporové konanie. Ako správny vyhodnotil aj procesný postup konkurzného súdu, ktorý nevykonával dokazovanie v rozsahu osvedčovania pohľadávky sťažovateľky a dlžníka, a napokon sa vyjadril sa k odvolacím námietkam (týkajúcich sa najmä dokazovania), ktoré vyhodnotil ako nedôvodné.

6. Dlžník v pozícii zúčastnenej osoby v konaní pred ústavným súdom doručil ústavnému súdu 19. decembra 2025 podnet na odmietnutie ústavnej sťažnosti z dôvodu, že sťažovateľka podala dovolanie. Súčasne vyjadril svoje dôvodné podozrenie, že v dovolaní uplatnila rovnaké argumenty a dôvody ako v ústavnej sťažnosti.

7. Na overenie tejto skutočnosti ústavný súd postupom podľa § 60 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) od konkurzného súdu zistil, že sťažovateľka podala proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“); namietala v ňom absenciu riadneho odôvodnenia rozhodnutia a presvedčivej úvahy súdu s následkom arbitrárnosti rozhodnutia ako celku. Keďže predmetom dovolacieho prieskumu bolo uznesenie súdu vydané v konaní podľa zákona č. 7/2005 Z. z., kde prípustnosť dovolania výslovne vylučuje § 198

ods. 1 tohto zákona, Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 3ObdoK/1/2026 z 11. februára 2026 dovolanie sťažovateľky odmietol ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP.

II. Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka namieta nesprávnosť právneho záveru súdov, že dlžník osvedčil spornosť pohľadávky sťažovateľky. Svoj názor o aktívnej vecnej legitimácii na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu podrobne odôvodňuje nekalým konaním dlžníka najmä (i) zjavným a účelovým vyfabulovaním pohľadávok dlžníka, ktoré boli predmetom jednotlivých jednostranných zápočtov, ako aj (ii) poukazom na *modus operandi* dlžníka vyhýbajúcim sa plneniu svojich záväzkov tým, že vystavuje nezmyselné (vymyslené) faktúry bez akéhokoľvek právneho základu.

9. V nadväznosti na uvedené sťažovateľka rozsiahlo podrobila kritike samotné dokazovanie v konkurznom konaní, a to najmä z týchto dôvodov:

a) vysvetľuje, že požiadala súd (okrem iných návrhov na spochybnenie platobnej schopnosti dlžníka, *pozn.*), aby vyzval dlžníka na preukázanie právneho titulu pre vznik pohľadávok, ktoré dlžník započítava na pohľadávku sťažovateľky, keďže len samotným predložením listín o započítaní nedochádza relevantným spôsobom k spochybneniu pohľadávky;

b) citujúc judikatúru najvyššieho súdu týkajúcu sa doktríny opomenutých dôkazov zastáva názor, že boli splnené podmienky na vykonanie dokazovania k podstatným okolnostiam prípadu, keďže bez posúdenia platnej existencie pohľadávok dlžníka nie je možné spravodlivo rozhodnúť;

c) je toho názoru, že bez vykonaného dokazovania mal dlžník zľahčenú pozíciu svojej obrany voči návrhu veriteľov;

d) za krajne nespravodlivé a rozporné so základnými princípmi podľa čl. 5 CSP a podľa § 265 Obchodného zákonníka považuje priznanie právnej ochrany dlžníkovi, ktorý konal spôsobom prieciacim sa zásadám poctivého obchodného styku a dobrým mravom;

e) vyjadruje presvedčenie, že kvalite osvedčenia spornosti pohľadávky nezodpovedá zjavne účelové vyfabrikovanie vzájomných pohľadávok;

f) s dôrazom na špekulatívnosť dlžníka tvrdí, že nepožadovala komplexné dokazovanie, ale len uskutočnenie minimálne základného dokazovania, napríklad vyžiadaním listín;

g) na podporu svojich tvrdení týkajúcich sa účelového jednostranného zápočtu citovala niektoré pasáže z rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4CoKR/10/2022 z 9. júna 2022.

10. Porušenie základného práva na spravodlivý súdny proces (aj porušenie práva na rovnosť účastníkov konania) vidí (i) v nepreskúmateľnosti napadnutého uznesenia, ak odvolací súd bez akéhokoľvek dokazovania akceptoval jednostranné zápočty pri namietanej účelovosti a fiktívnosti pohľadávky, (ii) v nevysvetlení nevykonania navrhovaných kľúčových dôkazov a (iii) vo formalistickom prístupe súdov. Rozpor základného práva na právnu istotu a legitímne očakávanie identifikovala v postupe súdu vytvárajúcom predstavu, že aj účelové a fiktívne započítania, predkladané bez preukázania oprávnenosti postačujú na zbavenie veriteľov aktívnej legitimácie a znemožnenie konkurzného konania. K porušeniu vlastníckeho práva malo dôjsť v dôsledku formalistického a nepreskúmateľného rozhodnutia krajského súdu bez možnosti realizovať a vymôcť svoju pohľadávku, a teda účinne nakladať so svojím majetkom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Predmetom ústavnej sťažnosti je posúdenie opodstatnenosti tvrdení sťažovateľky o arbitrárnom (nepreskúmateľnom) závere súdu o osvedčení spornosti pohľadávky sťažovateľky s následkom neprihliadania na sporné záväzky dlžníka a straty aktívnej vecnej legitímácie sťažovateľky. Zo sťažnostnej argumentácie výrazne vyčnievajú výhrady procesnoprávnej povahy týkajúce sa nedôsledného skúmania (ne)spornosti pohľadávky, ktoré by sa nemalo opierať iba o konštatovanie, že došlo k jednostrannému zápočtu pohľadávky dlžníka, ale o to, či dlžník popiera pohľadávku sťažovateľky z relevantných dôvodov, argumentujúc nekalým konaním dlžníka v podobe účelového započítania fiktívnych pohľadávok.

12. Ústavný súd sa najskôr v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti zaoberal procesnými súvislosťami sťažovateľkou zvoleného postupu, ktorá proti uzneseniu odvolacieho súdu potvrdzujúcemu uznesenie súdu prvej inštancie súbežne z dôvodu právnej opatrnosti podala dovolanie a ústavnú sťažnosť. Dovolanie sťažovateľka podala aj napriek tomu, že v ústavnej sťažnosti vyjadrila vedomosť o neprípustnosti dovolania proti rozhodnutiu vydanému v konkurznom konaní, ktoré bolo v krátkom čase po jeho podaní odmietnuté z dôvodu neprípustnosti (por. 7 bod tohto uznesenia). Inak povedané, v dôsledku neistoty sťažovateľky v správny výber vhodných právnych prostriedkov nápravy (por. bod 8 uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3ObdoK/1/2026) došlo k uplatneniu mimoriadneho opravného prostriedku, ktorý jej nebol *ex lege* spôsobilý privodiť úspech vo veci. Ústavný súd aj napriek nesústreďenému postupu sťažovateľky uprednostní materiálnu ochranu jej práv a preskúma napadnuté uznesenie odvolacieho súdu z hľadiska dodržania procesných záruk a jeho zlučiteľnosti s článkami ústavy a dohovoru (dodatkového protokolu), ktorých porušenie sa namieta.

13. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu, ktoré ústavný súd podrobil konfrontácii s argumentmi sťažovateľky treba vyhodnotiť, že kľúčová sťažnostná námietka o akceptovaní jednostranného započítania ňou tvrdenej fiktívnej pohľadávky dlžníka na pohľadávku sťažovateľky bez akéhokoľvek vykonaného dokazovania nedosahuje ústavnoprávny rozmer, a to najmä vzhľadom na (i) nesporne prebiehajúce civilné sporové konanie o pohľadávke sťažovateľky voči dlžníkovi, pre ktoré nemožno – v zmysle doslovného znenia § 19 ods. 1 písm. c) zákona č. 7/2005 Z. z. – na takýto záväzok dlžníka prihliadať, ako aj na (ii) povahu, osobitosti a účinky konkurzného konania.

14. Inými slovami, kým sťažovateľka upriamila pozornosť súdov (ústavného súdu nevynímajúc, *pozn.*) na zneužívajúci výkon práva dlžníka (por. 8 bod tohto uznesenia), krajský súd, naopak, zdôraznil nesprávnu obchodnú stratégiu sťažovateľky, ktorá svoju pohľadávku voči dlžníkovi uplatnila v civilnom sporovom konaní až po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu, hoci minimálne od doručenia započítavacieho prejavu dlžníka (v roku 2021) mala vedomosť o jej spornosti (por. body 122 a 123 napadnutého uznesenia). Popritom krajský súd viackrát akcentoval jednak (i) zákonné limity konkurzného súdu pri vedení dokazovania s osobitným zreteľom na špecifiká prísne formálneho konkurzného konania, ale súčasne aj (ii) existenciu iných zákonných inštitútov umožňujúcich účinnú ochranu sporných práv veriteľov. V nadväznosti na riešenie spornosti pohľadávok konštatoval, že je to práve civilný (a nie konkurzný) súd, ktorý je oprávnený vykonávať dokazovanie smerujúce k zisteniu, či pohľadávka sťažovateľky

voči dlžníkovi je alebo nie je v zmysle hmotného práva oprávnená, vrátane toho, či je argumentácia sťažovateľky o zneužívajúcom výkone práva započítania dlžníkom opodstatnená.

15. S ohľadom na zistený skutkový stav, ktorý je podľa názoru ústavného súdu dostačujúci na konštatovanie spornosti pohľadávky sťažovateľky, ako aj s ohľadom na to, že úlohou konkurzného súdu nie je posudzovať alebo prejednávať rozhodnutie o spornom nároku prejednávanom v civilnom sporovom konaní, nemožno postup a uznesenie krajského súdu (v jednote s postupom a uznesením konkurzného súdu) vyhodnotiť ako arbitrárny v tom smere, že by skutkové závery o správnosti nevykonania dokazovania v rozsahu osvedčenia pohľadávky sťažovateľky a dlžníka boli ústavne neudržateľné, resp. že by krajský súd zrozumiteľne neodôvodnil, prečo uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil a aké úvahy ho k tomu viedli.

16. Ústavný súd poukazuje tiež na to, že na jednej strane (najmä po oboznámení sa s prílohami k ústavnej sťažnosti týkajúcimi sa viacpočetných vyjadrení obcí, miest či iných podnikateľov popierajúcich pohľadávky dlžníka) rozumie výhradám sťažovateľky k praktikám dlžníka, ktoré aj podľa krajského súdu „*indikujú minimálne neštandardné správanie dlžníka voči svojim veriteľom.*“ (por. bod 122 napadnutého uznesenia). Na strane druhej treba uznať argument krajského súdu o tom, že vyčkávanie s vymáhaním svojej pohľadávky takmer tri roky a spoliehanie sa na konkurzný súd, ktorého manévrovací priestor v dokazovaní je v zásade zúžený na skúmanie úpadku dlžníka, že zohľadní nejudikovanú pohľadávku uplatnenú až po iniciovaní konkurzného konania, nemožno považovať za konanie podnikateľa s dostatočnou starostlivosťou a opatrnosťou. Na základe takto opísaného skutkového základu veci, predovšetkým s ohľadom na súbeh konkurzného konania a civilného sporového konania, v ktorom je civilný súd oprávnený riešiť spornosť pohľadávok sťažovateľky a dlžníka, je podľa ústavného súdu ústavne akceptovateľný záver o osvedčení spornosti pohľadávky sťažovateľky.

17. Vo vzťahu k námietkam sťažovateľky atakujúcim kvalitu odôvodnenia (a na to argumentačne nadväzujúcich námietok) ústavný súd konštatuje, že spĺňa požiadavky odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie. Krajský súd v napadnutom uznesení vyčerpávajúco posúdil a vyhodnotil jednotlivé čiastkové zistenia umožňujúce vytvorenie záveru o celkovom skutkovom stave (osvedčenie spornosti pohľadávky sťažovateľky), ktorý predstavuje skutkovú situáciu v hypotéze aplikovanej právnej normy [§ 19 ods. 1 písm. c) zákona č. 7/2005 Z. z.]. Uspokojivo sa vysporiadal aj s podstatnými odvolacími námietkami sťažovateľky, neopomenul ani sťažovateľkou citované rozhodnutie iného krajského súdu a náležite sa vysporiadal aj s tým, že nejde o analógiu v skutkovom stave, teda o typovo skutkovú podobu.

18. K odlišnému hodnoteniu rozhodnutia konkurzného súdu a napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nemožno dospieť ani na podklade námietok uvedených v ústavnej sťažnosti. Z tohto dôvodu ústavný súd nepovažoval za účelné detailne sa zaoberať všetkými námietkami sťažovateľky, na ktoré už poskytol dostatočnú odpoveď krajský súd.

19. Keďže v danom prípade ústavný súd nezistil možnosť porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 47 ods. 3 ústavy ani jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj ďalších označených základných práv a slobôd hmotnoprávneho charakteru napadnutým uznesením krajského súdu, odmietol ústavnú sťažnosť ako celok podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

19.1. Pokiaľ sťažovateľka namieta porušenie podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy, tento článok neobsahuje konkrétne práva, ktorých ochrany sa možno domáhať v konaní o ústavnej sťažnosti. O jeho prípadnom porušení by ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti mohol rozhodnúť len v spojení s porušením niektorého zo základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 468/2018). Keďže ústavný súd dospel k záveru, že žiadne zo sťažovateľkou označených práv nemohlo byť porušené, neprichádzalo do úvahy ani vyslovenie porušenia tohto ustanovenia ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu